

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki (przewodniczący)

SSN Jarosław Sobutka

SSN Renata Żywicka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. W.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw

Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 14 sierpnia 2024 r.,

wniosku pełnomocnika organu rentowego z dnia 15 lipca 2024 r. w przedmiocie

cofnięcia skargi kasacyjnej od wyroku sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31

maja 2022 r., sygn. akt III AUa 278/22,

1. umarza postępowanie kasacyjne;

**2. zasądza od organu rentowego na rzecz M. W. kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści złotych) wraz z odsetkami wynikającymi z
art. 98 § 1¹ kpc tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Jarosław Sobutka Robert Stefanicki Renata Żywicka

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2021 r., XIII 1U 18713/18, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję z dnia 31 lipca 2017 r. i ustalił odwołującemu się M. W. prawo do emerytury policyjnej w wysokości i na zasadach

ustalonych przed dniem 1 października 2017 r. (pkt 1). zmienił decyzję z dnia 28 lutego 2018 r. i ustalił odwołującemu się prawo do emerytury policyjnej po waloryzacji od dnia 1 marca 2018 r. - o wysokości emerytury ustalonej przed dniem 1 października 2017 r., z pominięciem art. 15c ust. 1 do 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (pkt 2) oraz zasądził od Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie na rzecz odwołującego się M. W. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3).

Wyrokiem z dnia 31 maja 2022 r., III AUa 278/22 Sąd Apelacyjny oddalił apelację Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie od powyższego wyroku oraz rozstrzygnął o kosztach zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną organ rentowy, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, alternatywnie, jeżeli Sąd Najwyższy uzna, że zaistniały ku temu przesłanki wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 grudnia 2021 r. poprzez oddalenie w całości odwołań M. W. od decyzji dyrektora Zakładu Emerytalno Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2017 r. oraz z dnia 28 lutego 2018 r., a także o zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Ubezpieczony w odpowiedzi na skargę kasacyjną o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Pismem z dnia 15 lipca 2024 r. organ rentowy cofnął skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Skarga kasacyjna może zostać cofnięta w każdym czasie nawet przez samą stronę i nie wymaga to zgody strony przeciwnej. Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego oraz orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 listopada 2020 r., II PK 94/20, LEX nr 3080384 i z dnia 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421, por. też odnoszące się do kwestii związanych z art. 469 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., I PK 251/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 79).

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne, o czym postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

Jarosław Sobutka Robert Stefanicki Renata Żywicka

[SOP]

[ał]